

Arrest

nr. 203 911 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HIELEGEMS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZLATEVA *loco* advocaat S. HIELEGEMS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Irakees staatsburger van Arabisch etnische origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op 16 januari 1990 in de wijk Suwamra in de stad Baqubah, in de provincie Diyala, Irak. U studeerde tot uw derde jaar aan de lagere school en werkte vervolgens als slager in de slagerij van uw broer H.(...) en in andere winkels.

In 2005 verhuisde u binnen Baqubah naar de wijk Muaskar Saad. In 2007, tijdens de periode van sektarisch geweld in Irak, werden u en uw broers H.(...) en O.(...) ontheemd en brachten jullie een half jaar door in Syrië, waarna u naar Baqubah terugkeerde. In diezelfde periode werd ook uw neef langs moederszijde op arbitraire wijze gearresteerd waarna hij verdween.

Begin 2013 werd u thuis opgepakt en omwille van u onbekende redenen naar een gevangenis gebracht, samen met een 11-tal andere personen. U werd 30 dagen lang vastgehouden en gefolterd. Uiteindelijk verscheen u voor de rechter en werd u vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. Korte tijd hierna werd ook uw neef langs vaderszijde slachtoffer van een arbitraire aanhouding, waarna ook hij weer werd vrijgelaten. Nog in 2013, toen leden van de Islamitische Staat (IS) in de provincie Diyala de gebieden van Baqubah, Jalawla en Sadiya aanvielen, vluchtte u naar Turkije. U keerde echter kort nadien terug naar Baqubah omdat u in Turkije geen werk vond.

Begin juni 2015 werd uw broer O.(...) ontvoerd door leden van sjiitische milities. De volgende dag kreeg uw broer M.(...) telefoon. Er werd 30 of 35 miljoen Irakese Dinar geëist voor de vrijlating van O.(...). Na onderhandeling brachten uw moeder en broer een bedrag van 18 miljoen Irakese dinar naar de wijk al Mufaraq. Twee dagen later, op 13 juni 2015, vernamen jullie dat het lichaam van uw overleden broer zich in het ziekenhuis bevond.

Bij het bezoek aan het ziekenhuis op 14 juni 2015, zag u uw overleden broer en kon u zich niet langer beheersen. U vervloekte de sjiitische milities, hun geestelijken en hun heiligdommen. Na de rouwceremonie werd besloten dat u niet in Irak kon blijven omdat u meende dat u omwille van deze uitlatingen het risico zou lopen eveneens vermoord te worden.

U verbleef een 7 of 8 dagen thuis en vertrok daarna naar het huis van uw tante in Bagdad. U verbleef een 50 of 55 tal dagen in dit huis, ging niet meer naar buiten en verliet Irak ten slotte op 18 augustus 2015.

Op 18 augustus 2015 nam u het vliegtuig van Bagdad, naar Erbil in Irak, waar u zich bij uw neef A.(...) S.(...), A.(...) (O.V. (...)) voegde. Jullie namen vervolgens de bus van Erbil naar Istanboel, in Turkije, waar u ongeveer 13 dagen overnachtte in een hotel. Vervolgens nam u zonder uw neef de boot naar het Griekse eiland Mytilini. U reisde verder door Europa en kwam op 8 september 2015 aan te België, waar u op 10 september 2015 asiel aanvraagde.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: Uw originele paspoort, een kopie van uw oude paspoort en uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, uw originele nationaliteitsbewijs, uw originele ontheemdenbadge, uw originele kieskaart en een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van uw broer O.(...). Na uw gehoor legde u eveneens kleurenkopieën neer van het paspoort van uw broer O.(...), zijn nationaliteitsbewijs en een erfenisakte na zijn dood, en kopieën van een formulier van lijkschouwing en een brief aan de onderzoeksrechter, van een woonst- en van een rantsoenkaart.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Irak vreest door sjiitische milities te zullen worden vervolgd omdat u hen in het openbaar beledigde toen u het lichaam van uw overleden broer zag in het ziekenhuis en omdat u tot de soennitische strekking zou behoren.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot in Baqubah, in de Diyala provinci, voor uw vertrek naar Turkije in juli 2014. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien

doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u vooreerst meermaals naar Turkije vertrokken te zijn toen IS in 2013 Diyala binnenkwam, toen ze tot aan de randen van Baquba, meerbepaald in de dorpen Jalawla en Sadiya kwamen (CGVS 1, p7; CGVS 2, p3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat de terreurbeweging IS deze dorpen slechts in juni 2014 innam. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u, een Irakese soenniet die aanhaalde het sektarisch geweld in uw regio te vrezen, en wiens eigen woonplaats bovendien onveilig dreigde te worden (CGVS 1, p7), deze conflicten niet juist in de tijd kon situeren. Uit uw paspoort, dat u zelf neerlegde (document 1) en dat werd uitgereikt op 24 juli 2013, blijkt dat u inderdaad naar Turkije reisde, en dit op 15 juli 2014, en dat u op 28 augustus Irak weer binnenkwam. Indien u werkelijk in die periode vanuit Baquba, uit angst voor IS naar Turkije reisde, is het uiterst merkwaardig dat u zich geheel van jaartal blijkt te vergissen.

Ten tweede verklaarde u dat de terreurbeweging IS niet in het centrum van Baqubah zou zijn geweest maar wel aan de randen van de stad, zoals in de dorpen Jalawla, Sadiya, Shahraban en Mukhtadiya (CGVS 2, p3). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat verschillende districten van de stad Baqubah op 15 juni 2014 door IS werden ingenomen en er tegen overheidstroepen en sjitische milities strijd leverden. Bovendien zouden leden van IS op 16 juni 2014 een aanval hebben uitgevoerd op het politiekantoor van Baqubah, dat zich volgens satellietkaarten in het midden van de stad bevindt. Indien u werkelijk in Baqubah verbleven zou hebben en dit, zoals uw verklaringen aangeven, tot voor uw reis naar Turkije, dewelke volgens uw paspoort op 15 juli 2014 plaatsvond, is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van deze belangrijke gebeurtenissen. Meer nog, toen u tijdens uw tweede gehoor nogmaals bevraagd werd betreffende uw recente herkomst, verwees u zelf naar het incident in de gevangenis van dit politiekantoor. U verklaarde echter dat deze aanval plaatsvond nadat u van Turkije terugkeerde, hetgeen volgens uw paspoort na 28 augustus 2014 was (CGVS 2, p4; document 1), wat dus geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met de beschikbare informatie.

Ten derde verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat leden van IS tot aan de grenzen van Baquba kwam, meer bepaald in de dorpen Jalawla en Sadiya, bij uw vertrek naar Turkije (CGVS 1, p7). Tijdens uw tweede gehoor verduidelikte u dat IS tot in Jalawla en Sadiya kwam toen u reeds naar Turkije vertrokken was (CGVS 2, p3). Vervolgens verklaarde u eveneens dat er slechts een paar dagen voor uw vertrek naar Turkije - u kon zich opmerkelijk genoeg de maand niet meer herinneren - gevechten uitbraken in de hierboven vernoemde dorpen (CGVS 2, p3). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat er reeds op 13 juni 2014, wel een maand voor uw vertrek naar Turkije (dat volgens de stempel in uw paspoort immers op 15 juli 2014 plaatsvond), gevechten waren waarbij Jalawla en Sadiya door IS werden ingenomen. De terreurbeweging zou snel uit Jalawla vertrokken zijn maar heroverde dit dorp in augustus 2014. Verder blijkt dat er dan ook hevige gevechten plaatsvonden in de provincie Diyala in de maand juni van 2014. Dit komt allerm minst overeen met uw verklaringen als zou de terreurgroep IS de plaatsen Jalawla en Sadiya pas aanvallen en innemen na uw vertrek naar Turkije (dat volgens de stempel in uw paspoort op 15 juli 2014 plaatsvond), en als zouden er pas enkele dagen voor uw vertrek gevechten in de provincie zijn uitgebroken.

Ten vierde verklaarde u dat milities het dorp Buhriz binnenvielen, er een 40-tal mensen doodden en er moskeeën in brand staken. U verklaarde dat deze gebeurtenissen plaatsvonden na uw terugkeer uit Turkije, volgens u eind 2013 (CGVS 2, p3, 4). Ook uw verwijzing naar de moord op verschillende soennitische gevangenen in het politiekantoor van al Mafrag, situeerde u na uw terugkeer uit Turkije (CGVS 2, p3, 4). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat de wreedheden door sjitische milities in Buhriz, waarbij gerichte moorden werden uitgevoerd en verschillende moskeeën in brand werden gestoken, reeds plaatsvonden in maart 2014 en dat het incident in de gevangenis van het politiekantoor van al Mafrag, vlak voor de aanval van IS op dit kantoor, op 16 juni 2014 plaatsvond (cf. supra). Aangezien uit uw paspoort blijkt dat u werkelijk op 15 juli 2014 naar Turkije reisde en op 28 augustus 2014 terugkeerde naar Irak, vallen uw verklaringen opnieuw allerm minst te rijmen met de beschikbare informatie. Indien u werkelijk in Baqubah verbleef tot aan uw reis naar Turkije kan nochtans verwacht worden dat u deze incidenten correct ten opzichte van uw verblijf in Turkije zou kunnen situeren, niet in het minst gelet op uw beweerde vrees voor sektarisch geweld in uw regio (CGVS 1, p8, 9, 10, 13).

Gelet op voorgaande elementen maakt u allerm minst aannemelijk dat u voor uw vertrek naar Turkije in juli 2014 (zoals uit de stempel in uw paspoort blijkt), nog in Baqubah woonde en ontstaat het vermoeden dat u zich elders in Irak had gevestigd.

Het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde verblijf in Baqubah voorafgaand aan uw vertrek naar Turkije, en het vermoeden dat u in deze periode elders in Irak verbleef, heeft bijgevolg ook implicaties voor de aannemelijkheid van uw beweerde terugkeer naar Baqubah nadat u eind augustus 2014 van Turkije opnieuw naar Irak reisde. De geloofwaardigheid van uw terugkeer naar Baqubah eind augustus 2014 wordt verder aangetast door informatie betreffende de toenmalige veiligheidssituatie in de stad en gelet op uw verklaringen als zou u al langer de sjiiitische milities vrezen (CGVS 1, p7, 13). Zo blijkt uit bovenvermelde informatie dat sjiiitische milities voor en tijdens uw verblijf in Turkije sektarisch geïnspireerde wraakacties uitvoerden tegen soennitische personen in Diyala. Zo werden op 27 juli 2014 verschillende mannen vermoord en werden hun lichamen in de stad aan bruggen en verlichtingspalen opgehangen. Ook werden op vrijdag 22 augustus 73 mensen vermoord door sjiiitische milities toen deze in een moskee binnenvielen. Het is bijgevolg zeer verwonderlijk dat u, die verklaarde de sjiiitische milities te vrezen, op 28 augustus 2014, uit Turkije terugkeerde en zich weer in Baqubah vestigde (CGVS 1, p7; CGVS 2, p3). Dit terwijl u alle tekenen had dat het sektarisch geweld in de regio in alle hevigheid woedde.

Hoewel het CGVS niet twijfelt aan uw beweringen als zou u ooit in Baqubah, Diyala gewoond hebben of als zou u er familie hebben, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u, tot u in juli 2014 naar Turkije reisde, in Baqubah verbleven hebben. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u er eind augustus 2014 zijn teruggekeerd en als zou u er vervolgens tot eind juni 2015 gebleven zijn (CGVS 1, p11, 12).

U droeg weliswaar verschillende feiten aan over de recente veiligheidssituatie in Baqubah, zoals de aanslagen op de Sariyah moskee, op het Zahawi café en op het dorp Huwaidar (CGVS 1, p13, 14). Gelet op bovenstaande elementen kunnen deze verklaringen niet volstaan om de geloofwaardigheid betreffende uw recente herkomst uit Baqubah te herstellen. Bovendien verklaarde u zelf dat de aanslag op de Sariyah moskee plaatsvond in 2013 en dat de aanslag op het dorp Huwaidar plaatsvond toen u in Bagdad was en Baqubah reeds had verlaten. Uw kennis van de aanslag op het Zahawi café, een aanslag waarover in lokale en internationale media gerapporteerd werd en die volgens de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier plaatsvond in januari 2015, kan op zich niet volstaan om het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen te wijzigen. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Baqubah in en na de zomer van 2014, kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw persoonlijke vrees voor vervolging door sjiiitische milities in deze regio, dat onlosmakelijk met uw verblijf in de regio Diyala verbonden is.

Ook moet worden gewezen op het feit dat u verschillende identiteitsdocumenten neerlegde, waaronder uw paspoort (°24.07.2013), identiteitsdocumenten (21.07.2013 en 19.06.2006) en rijbewijs (27.05.2014), maar dat deze allen uitgegeven werden voor de zomer van 2014, en dus voordat u op 14 juli naar Turkije vertrok (CGVS 1, p5, documenten 1-7). Hoe dan ook kunnen deze identiteitsdocumenten en uw rijbewijs weliswaar aantonen dat u ooit in Diyala geregistreerd stond, maar volstaan zij niet om aan te tonen dat u effectief in Diyala woonachtig was op het moment dat deze documenten uitgegeven werden. U legde na uw gehoor weliswaar kopieën van een rantsoenkaart en woonstkaart neer (documenten 12 en 13). Echter, uit deze kopieën – die bovendien slecht leesbaar zijn – kan evenmin worden afgeleid dat u na juli 2014 nog in Diyala aanwezig was. De woonstkaart die u neerlegde is namelijk die van uw vader. Ook de rantsoenkaart die u neerlegde staat op naam van uw vader en werd uitgegeven voor de periode 2014-2015. Deze kaart kan dus evenmin volstaan om aan te tonen dat u in en na de zomer van 2014 zelf in Diyala aanwezig was. Niet in het minst gelet op bovenstaande feiten. Dergelijke documenten kunnen dus geen afbreuk doen aan boven vermelde vaststellingen.

Gelet op het pertinent ongeloofwaardige karakter van uw beweerde verblijf in Baqubah tot juli 2014 en na uw reis naar Turkije, kan het CGVS zich niet ontdoen van het vermoeden dat u in deze periode elders in Irak verbleef. Bijgevolg moet worden besloten dat u geen zicht geeft op uw recente herkomst en maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw recente herkomst uit Baqubah, Diyala, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die u verklaarde in deze stad te hebben ervaren. Bovendien legde u ongerijmde en beperkte verklaringen af over deze gebeurtenissen.

U legde namelijk verklaringen af betreffende de ontvoering van uw broer die moeilijk met elkaar te rijmen vallen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer O.(...) met zijn taxi gestopt werd in de buurt van een school in al Wathba en ontvoerd werd, dat jullie dit hoorden en ter plekke gingen en dat uw vader en oudste broer M.(...) aan een controlepost de politie waarschuwden, waarna jullie weer naar huis gingen (CGVS 1, p11). Toen u gevraagd werd of u en uw familie een klacht indienden over de ontvoering, verklaarde u dat dit niet gebeurd was, dat er geen gerechtigheid is en dat de politiedirecteur zelf tot de milities behoort (CGVS 1, p11). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u bij de plaats van de

ontvoering aankwam, dat u uw vader, uw broer en de politie bij de plaats van de ontvoering zag staan en dat uw vader en uw broer vervolgens de politie vergezelden naar het politiekantoor van al Sharqi en aldaar een klacht indienden (CGVS 2, p7, 8). Meer nog, u verklaarde dat uw familie de gewone procedure doorliep nadat het lichaam van uw broer was teruggevonden en dat zij dus naar de politie stapten (CGVS2, p9, 8). Dergelijke verklaringen, als zouden uw familieleden tweemaal naar de politie zijn gestapt, vallen moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen, als zouden zij slechts aan een controlepost gemeld hebben wat er gebeurd was en als zou er geen klacht zijn ingediend omdat de politie met de milities samenwerkt. Dergelijke ongerijmdheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Des te ongeloofwaardiger is het dat u verklaarde niet te weten waar u zich zelf bevond op het moment dat u vernam dat uw broer ontvoerd was, of u thuis was, dan wel op het werk, en dat u zich niet meer herinnerde van wie u precies vernomen had dat uw broer was ontvoerd. U verklaarde enkel dat u uw vader en broer de eersten waren die vernamen dat uw broer ontvoerd werd, dat de familie dan bijeen kwam en dat u samen met hen naar de plaats van ontvoering ging (CGVS 2, p7, 8). Omdat dit niet overeenkwam met de verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor aflegde, als zouden uw broer en vader naar de plaats van de ontvoering gekomen zijn (CGVS 1, p11), werd u gevraagd om te verduidelijken of u samen met uw vader en broer naar het plaats delict was gegaan. Daarop verklaarde u echter slechts dat u zelf ter plekke zou zijn gegaan en uw vader en broer op de plaats van de ontvoering zag staan, hetgeen tegen uw vorige verklaringen ingaat (CGVS, p7, 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende uw eigen rol in uw asielrelaas, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en bevestigen het vermoeden dat u op het moment van de dood van uw broer niet langer in de regio aanwezig was.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat de ontvoerders een bedrag van 40 miljoen eisten, dat uw familie een bedrag van 18 miljoen verzamelde en dat uw moeder dit naar een oud fabrieksgebouw in de wijk al Hay moest brengen (CGVS 1, p11). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de ontvoerders 30 of 35 miljoen eisten, herhaalde u dat uw broer en moeder 18 miljoen bij elkaar kregen maar verklaarde u dat zij dit naar een verlaten gebied in Majan, in de wijk Mufarak brachten (CGVS 2, p7, 9). Gevraagd hoe dit gebied eruitziet, verklaarde u dat het een open gebied is, en dat er aan de andere kant winkels zijn waar autoreparaties worden uitgevoerd (CGVS 2, p9). Uit satelietbeelden blijkt dat deze wijken, hoewel zij beiden grenzen aan het kruispunt tussen de al Sharif-weg en de snelweg naar Bagdad, duidelijk uit elkaar liggen. Het is dan ook opvallend dat uw verklaringen betreffende de plaats waar dit grote bedrag losgeld werd afgeleverd, dermate uiteenlopen.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw beweerde recente verblijf in Baqubah en gelet op de ongerijmdheden tussen uw verschillende verklaringen, kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou uw broer door sjiiitische milities in Baqubah vermoord zijn en als zou u persoonlijk vervolging vrezen door deze milities.

U legde weliswaar een document neer betreffende de erfenis van uw broer, evenals een overlijdensakte (documenten 8 en 9). Later legde u ook kopieën neer van een forensisch document betreffende een lijkschouwing en van een brief aan de onderzoeksrechter (Documenten 14 en 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat dergelijke documenten in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst, of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook zeer gering en deze documenten kunnen dan ook enkel volstaan om een plausibel en geloofwaardig asielrelaas te ondersteunen, hetgeen hier allerminst het geval bleek. Hoe dan ook kan nergens uit deze documenten worden opgemaakt dat u in die periode zelf in Irak aanwezig was, noch dat deze dood te wijten is aan de daden van sjiiitische milities die u en uw familie vervolgden. Ook legde u (kleuren)kopieën neer van het paspoort en het nationaliteitsbewijs van uw broer, O.(...) (documenten 10 en 11). Hierbij moet worden opgemerkt dat deze weliswaar de identiteit van O.(...) aantonen, maar dat zij geenszins een bewijs vormen van de door u verklaarde problemen zoals die zich in Diyala, Irak zouden hebben voorgedaan.

Bijkomend moet worden verwezen naar uw facebookprofiel, dat op basis van uw verklaringen teruggevonden werd, dat uw naam draagt en waarop uw foto terug te vinden is. U verklaarde de enige te zijn die deze Facebookaccount gebruikte en verklaarde de account zelf te hebben aangemaakt. Ook herkende u verschillende personen die via vriendschapsband aan dit profiel verbonden zijn (CGVS 1, p4; CGVS 2, p2, 5, 6, 7; zie ook: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100009823545864>). Uit dit profiel blijkt echter dat u vriendschapsbanden onderhoudt met verschillende personen die openlijk hun steun betuigen voor sjiiitische milities zoals Saraya al Salam en Kata'ib Hizbullah en met personen die met wapens voor sjiiitische iconografie poseren en dat u bovendien zelf berichten van sjiiitische strekking opvolgt door er commentaar op te posten. Een uitgebreid overzicht van deze digitale banden werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Indien u werkelijk vreest persoonlijk door sjiiitische milities te worden vervolgd en hen zelf vervloekt zou hebben na de dood van uw broer, is het uiterst opvallend dat u dergelijke banden onderhoudt met personen die deze milities openlijk steunen en dat u zich in uw communicatie op sociale media persoonlijk tot hen richt. Dergelijke uitgesproken banden met

sympathisanten en strijders van sjiiitische milities doen uw verklaarde vrees voor deze milities verder teniet. Niet in het minst aangezien u verklaarde zelf geen contacten met leden van sjiiitische milities te hebben (CGVS 2, p5, 6). Toen u met deze elementen geconfronteerd werd, verklaarde u dat vele personen in uw wijk zich voordoen als sjiiet of doen alsof zij sjiiitische milities steunen uit angst voor deze milities (CGVS 2, p6, 7). Deze verklaringen zijn echter opvallend, gelet op het feit dat u eerder tijdens het gehoor herhaaldelijk gevraagd werd of mensen uit uw omgeving bepaalde maatregelen namen om te vermijden het doelwit van deze milities te worden. U had hier slechts op geantwoord dat bepaalde straten vermeden werden en niets over bovenvermelde houdingen geopperd (CGVS 2, p5).

Bijkomend moet worden vermeld dat u verklaarde zelf gearresteerd te zijn en dat ook uw neven op arbitraire wijze gearresteerd werden (CGVS 1, p2, 3, 8, 9, 12).

Betreffende uw eigen arrestatie moet het volgende worden opgemerkt: U verklaarde tijdens uw eerste gehoor aanvankelijk dat u in 2013 opgepakt werd en voor een periode van 10-15 dagen werd vastgehouden en ondervraagd (CGVS 1, p2). Later tijdens uw eerste gehoor verklaarde u echter dat u in 2012 opgepakt werd, 3 of 4 dagen ondervraagd werd en vervolgens voor de rechter verscheen, die u vrijspak, waarna u twee dagen later vrijkwam (CGVS 1, p8, 9, 10). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter weer dat u begin 2013 werd gearresteerd en verklaarde u bovendien dat u 30 dagen in de gevangenis bleef, hetgeen tegen uw beide eerdere verklaringen ingaat (CGVS 2, p4). Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het tijdstip en de duur van uw arrestatie, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Toen u bovendien gevraagd werd of u documenten had van uw arrestatie of vrijlating, verklaarde u dat u deze niet had maar dat u een kopie zou vragen aan de rechtbank en deze zou neerleggen, hetgeen u tot vandaag niet deed (CGVS 1, p11). Hoewel deze arrestatie plaatsgevonden zou hebben voor de zomer van 2014, en dus voor uw verklaarde vlucht naar Turkije, zijn de tegenstrijdigheden in uw relaas erg opmerkelijk. Gelet op uw zeer uiteenlopende verklaringen betreffende het tijdstip en de ernst van dit incident, is het CGVS van mening dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering als zou u door de Irakese overheid gearresteerd en vastgehouden zijn. Bijgevolg kan in uw hoofde geen persoonlijke vrees ten opzichte van de Irakese overheid worden vastgesteld.

Ook moet worden opgemerkt dat u gewag maakte van de arbitraire aanhouding en verdwijning van uw neef langs moeders kant en van de arbitraire arrestatie van uw neef langs vaders kant (CGVS 1, p2). U verklaarde dat de verdwijning van uw neef langs moeders kant plaatsvond voor uw reis naar Syrië in 2007 (CGVS 1, p2, 3). Uw neef langs vaders kant zou in 2013 gearresteerd zijn, een tijd nadat u werd gearresteerd. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u in verband met deze aanhoudingen geïnterviewd of vervolgd werd en bijgevolg bij een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in dit verband. Er dient te worden benadrukt dat, zoals hierboven werd beargumenteerd, geen geloof kan worden gehecht aan uw eigen arrestatie in 2013. Ook het feit dat u in 2013 nog verschillende identiteitsdocumenten aanvroeg bij de Irakese overheid (cf supra), vormt bovendien een tegenindicatie van uw voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Iraakse ordediensten.

Om bovenstaande redenen doet u sterk het vermoeden ontstaan dat u reeds langer Baqubah verlaten heeft en op een andere plaats in Irak of daarbuiten woonachtig was; kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde beledigingen aan het adres van sjiiitische milities na de dood van uw broer en is uw verklaarde vrees voor vervolging door sjiiitische milities in Baqubah en in de rest van Irak manifest ongeloofwaardig. Er kan dan ook in uw hoofde geen persoonlijke vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld.

De overige, door u neergelegde documenten (Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, de kopie van uw oude paspoort, uw kieskaart en ontheemdenbadge), kunnen niet volstaan om deze beslissing te wijzigen. Zoals vermeld dateren uw identiteitsdocumenten allen van voor 5 mei 2014.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio

waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus omwille van de vervolging door de sjiiitische milities en stelt dat de commissaris-generaal soms verkeerde conclusies trekt. Hierbij wijst hij op de overweging uit de beslissing, waarbij uit het gebrek aan duidelijkheid over de reële verblijfssituatie van verzoeker in zijn land van herkomst wordt afgeleid dat de asielmotieven niet werden aangetoond. Omwille van het niet volledig correct in de tijd plaatsen van bepaalde sektarische geweldsincidenten en de stelling dat stavingsstukken uit Irak makkelijk kunnen worden vervalst of op illegale manier kunnen worden verkregen, zo stelt verzoeker, wordt zijn relaas ongeloofwaardig geacht, hetgeen volgens hem de motiveringsplicht schendt.

Ter verduidelijking citeert verzoeker een overweging uit de bestreden beslissing, waarbij verzoeker zou hebben gesteld dat hij meermaals naar Turkije vertrok toen IS in 2013 Diyala binnenviel, terwijl deze dorpen blijkens informatie, waarover de commissaris-generaal beschikt, slechts in juni 2014 door IS werden ingenomen. Verzoeker benadrukt dat hij bedoelde dat in 2013 de sjiiitische milities, en dus niet IS, tot in de soennitische wijken van Baquba kwamen en dat hij pas na de inval van IS in juni 2014 naar Turkije vertrokken was.

Betreffende de inval van IS herhaalt verzoeker dat IS nooit het centrum van Baquba heeft ingenomen, maar enkel aan de randen van de stad bleef, op één aanval op het politiekantoor na.

Naar aanleiding van zijn facebookprofiel oppert verzoeker dat soennieten en sjiieten in zijn regio vroeger harmonieus samenleefden. Verzoeker stelt dat hij tot op heden sjiitische vrienden heeft en dat hij niet elke sjiit als een dreigend gevaar ziet, hetgeen volgens hem zijn vriendschapsbanden op facebook verklaart. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker over de duur van zijn arrestatie, meent hij dat het om een materiële misslag gaat in het gehoorverslag en dat er bij de vertaling een fonetische vergissing werd gemaakt tussen 13 en 30, waardoor er geen tegenstrijdigheid bestaat. Verzoeker verwijst in dit verband naar de zeer gedetailleerde verklaringen die hij heeft afgelegd over de wijze van arrestatie, het aantal personen en de foltering. Volgens verzoeker zijn deze elementen ook van groot belang bij de beoordeling van het asielrelaas en werd ten onrechte tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten.

Wat de twijfel aangaande de verblijfplaatsen van verzoeker voor zijn vertrek uit Irak betreft, brengt hij in herinnering dat hij in juli 2014 naar Turkije is vertrokken maar om financiële redenen is teruggekeerd naar Diyala. Verzoeker merkt op dat het niet vanzelfsprekend is om familie achter te laten in een gebied waar sektarisch geweld heerst en waar zijn broer O. werd vermoord en dat hij zoveel mogelijk heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Op een periode van verblijf in Syrië en Turkije na, is verzoeker opgegroeid en heeft hij steeds in Baquba, Diyala, verbleven. Slechts na het overlijden van zijn broer heeft hij Baquba verlaten. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker stukken die aantonen dat hij zijn volledige leven in deze regio heeft gewoond (Verzoekschrift, bijlagen 3-8). In tegenstelling tot wat de verwerende partij besluit, stelt verzoeker dat hij tot de zomer van 2015 in Baquba heeft verbleven.

Verzoeker somt vervolgens een aantal belangrijke incidenten op die zich in zijn leven hebben voorgedaan, waaronder de vlucht naar Syrië in 2007, de arrestatie en verdwijning van zijn neef langs moederszijde, zijn arrestatie en foltering in 2013 en de arbitraire arrestatie van zijn neef langs vaderszijde.

Omwille van het feit dat er volgens de commissaris-generaal sprake is van een gebrekkige medewerking inzake verzoekers verblijfplaatsen voor hij naar België kwam, wordt het asielrelaas van verzoeker van tafel geveegd, zo meent verzoeker, terwijl er niet werd nagegaan of er werkelijk nood is aan bescherming. Dit maakt volgens hem een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Minstens meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij betreurt dat hem een gebrek aan medewerking wordt verweten. Er dient bij deze beoordeling rekening te worden gehouden met de opeenstapeling van traumatische ervaringen en met de korte tijdspanne waarbinnen verzoeker zijn vluchtaanleiding dient te verduidelijken. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van het Hof van Justitie betreffende de samenwerkingsplicht in asielzaken waarbij van de lidstaten een actieve bijdrage wordt verwacht in de bewijsvoering. Het gegeven dat verzoeker bepaalde elementen foutief in de tijd situeert, kan niet worden geoordeeld dat hij zijn medewerkingsplicht zou hebben geschonden. Daarenboven moet rekening gehouden worden met de lage scholingsgraad van verzoeker en met zijn individuele profiel, zoals voorgeschreven door artikel 4.3 sub c) van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker haalt een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan en citeert uit het UNHCR-rapport 'Beyond Proof' van 2013 betreffende de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Baquba, in het district Diyala, haalt verzoeker een COI-Focus aan waarin wordt gesteld dat de 'UNAMI' omwille van gevechten tussen IS enerzijds en het Iraakse leger en de sjiitische milities anderzijds meent dat er in Diyala sprake is van een intern gewapend conflict. Tevens verwijst verzoeker naar bijlagen bij zijn verzoekschrift van 'Landinfo', waarin de situatie in Diyala in 2015 wordt besproken en naar een aantal mediaberichten die op www.iraginenews.com zijn verschenen (Verzoekschrift, bijlagen 9-14). Verzoeker meent dat het geweld in zijn regio nog steeds grote proporties aanneemt waardoor hij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld.

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij ter aanvulling nog 7 documenten overmaakt, met name een foto van de begraafplaats van O. met vertaling, een volmacht inzake voertuigen met vertaling, documenten betreffende de verkoop van een voertuig met vertaling, een attest van woonst, een algemene volmacht aan mevr. B.M.N. met vertaling en een attest van het Ministerie van

Volksgezondheid met vertaling (Aanvullende nota, stukken 15-21). Deze stukken zouden blijken de enveloppe van DHL in september 2017 aan verzoeker zijn overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op de verklaringen van verzoeker dat hij naar Turkije zou zijn vertrokken toen IS in 2013 in Diyala binnenviel, terwijl de terreurbeweging IS blijkens de objectieve informatie van de commissaris-generaal de dorpen slechts in juni 2014 innam. Ten tweede verklaarde verzoeker dat IS niet tot in het centrum van Baquba zou zijn geraakt, terwijl uit de informatie blijkt dat er in verschillende districten van de stad op 15 juni 2014 strijd werd geleverd en dat er op 16 juni 2014 een aanval op het politiekantoor in het midden van de stad werd uitgevoerd. Het feit dat verzoeker niet goed op de hoogte is van deze belangrijke gebeurtenissen, doen twijfels rijzen betreffende zijn recente herkomst. Verzoeker verklaarde immers dat deze aanval plaatsvond na zijn verblijf in Turkije - blijkens zijn paspoort tussen 15 juli 2014 en 24 augustus 2014. Ten derde verklaarde verzoeker dat er net vóór en ná zijn vertrek naar Turkije op 15 juli 2014 gevechten met IS zouden hebben plaatsvonden in de dorpen die aan Baquba grenzen, terwijl deze gevechten in juni 2014 plaatsvonden en dus aan zijn vertrek voorafgingen. Ten vierde situeerde verzoeker de wreedheden van sjitische milities in Buhriz en de moord op soennitische gevangenen in het politiekantoor van Al Mafraq na zijn terugkeer op het einde van 2013, terwijl deze gebeurtenissen respectievelijk in maart en juni 2014 plaatsvonden.

Op grond van voormelde elementen concludeert de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voorafgaand aan zijn vertrek naar Turkije in juli 2014 in Baquba zou hebben verbleven. Bijkomend acht de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat verzoeker na zijn verblijf in Turkije eind augustus 2014 zou zijn teruggekeerd naar Baquba en aldaar zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek in 2015 omdat het sektarisch geweld in die periode in alle hevigheid woedde. Het feit dat verzoeker een aantal feiten over de recente veiligheidssituatie in Baquba kon aanbrengen, kan niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn recente herkomst uit Baquba te herstellen.

De commissaris-generaal stipt aan dat de verschillende identiteitsdocumenten die verzoeker neerlegt, uitgegeven werden vóór de zomer van 2014 waardoor deze stukken aantonen dat verzoeker ooit in Diyala geregistreerd stond, maar niet dat hij effectief in Diyala aanwezig was na de zomer van 2014.

Omwille van de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker in Baquba in en na de zomer van 2014, kan er evenmin geloof worden gehecht, zo meent de commissaris-generaal, aan zijn persoonlijke vrees voor vervolging door de sjitische milities in de regio Diyala en bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de contacten van zijn familie met de politie na de ontvoering van zijn broer O. en over de wijze waarop verzoeker op de hoogte werd gebracht van deze ontvoering. Verzoeker legde tevens uiteenlopende verklaringen af over het bedrag van het geëiste losgeld en de plaats waar dit moest worden overhandigd. Naar aanleiding van de neergelegde documenten betreffende het overlijden van zijn broer, merkt de commissaris-generaal op dat documenten in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde gering is. De identiteitsdocumenten van verzoekers broer vormen geen bewijs van de verklaarde problemen in Diyala.

De commissaris-generaal wijst tevens naar het facebookprofiel van verzoeker, waaruit blijkt dat hij vriendschapsbanden onderhoudt met personen die met wapens voor sjitische iconografie poseren hetgeen moeilijk te rijmen is met zijn persoonlijke vrees voor de sjitische milities.

Betreffende de willekeurige arrestaties, waarvan verzoeker beweerde het doelwit te zijn geworden, wordt in de bestreden beslissing gewezen op zijn tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip en de duur van zijn arrestatie waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees ten opzichte van de Iraakse overheid.

Aangaande de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing opgemerkt dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn waardoor de geboorteplaats of de oorspronkelijke verblijfplaats niet noodzakelijk overeenstemmen met de actuele regio van herkomst. De commissaris-generaal stelt dat een asielzoeker niet kan volstaan met een verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit, maar tevens enig verband met zijn persoon aannemelijk dient te maken. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoeker zelf het bewijs van een dergelijk verband onmogelijk gemaakt door geen duidelijkheid te scheppen over zijn voorgehouden verblijfplaatsen en/of feitelijke herkomst uit Irak waardoor hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.3.1. In zijn middel oppert verzoeker dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van ongeloofwaardigheid onvoldoende werd gemotiveerd en hij illustreert dit aan de hand van enkele voorbeelden.

2.5.3.2. Waar verzoeker stelt dat er verwarring zou zijn ontstaan omdat zowel de sjjiitische milities als IS 'milities' zouden worden genoemd, kan hij niet worden gevolgd. Zo blijkt uit het administratief dossier dat hij ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk een vrees uitte voor de verwensingen die hij had geuit aan het adres van de sjjiitische milities na de moord op zijn broer O. (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, 15 februari 2016, vragen 4 en 5). Uit het gehoorverslag blijkt trouwens dat verzoeker, in weerwil van wat hij in zijn middel betoogt, niet de sjjiitische milities bedoelde toen hij sprak over zijn vertrek in 2013: "*Wanneer kwam Daesh ongeveer in Diyala binnen ? Tijdens de data van mijn vertrek in 2013*" (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 12 december 2016, p. 7). Ook tijdens het tweede gehoor stelde verzoeker dat IS in Baquba aankwam ten tijde van zijn vertrek naar Turkije in 2013 (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 3). Nergens uit de gehoorverslagen kan worden opgemaakt dat zowel de sjjiitische milities als IS met de term 'milities' zouden worden benoemd of dat er sprake is van verwarring tussen beide, zoals verzoeker in zijn middel poneert.

2.5.3.3. Aangaande de chronologische situering van de raid van IS op de stad Baquba, benadrukt verzoeker thans dat zijn vertrek naar Turkije dateert van na de inval van IS in de zomer van 2014. Verzoeker verliest uit het oog dat hij tijdens zijn interviews de raid van IS op Baquba meermaals in 2013 situeerde, hoewel hij hierover blijkbaar niet helemaal zeker bleek te zijn: "*Ik vermoed in 2013*" (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 3). Nochtans is deze gebeurtenis dermate gewichtig voor iemand die in Baquba geboren en getogen is, dat hij de onjuiste situering in de tijd van deze cruciale gebeurtenis niet kan herstellen door in zijn verzoekschrift een correcte versie mee te delen.

2.5.3.4. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de westelijke districten van de stad Baquba in juni 2014 onder controle kwamen van IS, maar dat het regeringsleger en de sjjiitische milities erin slaagden deze te heroveren (AD, stuk 17, Landeninformatie, d) *Clashes on Approach to Baghdad, BBC news, Middle East*, 17 juni 2014). Verzoeker verklaarde echter dat IS slechts tot aan de grens van Baquba zou zijn geraakt en het centrum niet kon bereiken (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 12 december 2016, p. 7) en dat er enkel in de dorpen aan de randen (Jalawla, Sadiyah en Saraban) werd gevochten (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 3). Verzoeker poneert in zijn middel wederom dat IS enkel aan de randen van de stad bleef, maar hij voegt aan zijn verzoekschrift of bij zijn aanvullende nota geen informatie toe die deze bewering kunnen staven.

2.5.3.5. Gelet op het gespannen klimaat en het sektarisch geweld in zijn regio van herkomst, waarbij verzoeker zijn asielrelaas koppelt aan een vrees voor de sjjiitische milities die hij verantwoordelijk acht voor de ontvoering van zijn broer O., komt het uiterst bevreemdend over dat verzoeker blijkens zijn facebookprofiel vriendschapsbanden onderhoudt met individuen die gewapend poseren bij sjjiitische iconografie. Deze praktijken op sociale media ondermijnen in belangrijke mate het gegrond karakter van

zijn vrees en tonen het bedrieglijk karakter aan van verzoekers eerdere verklaring dat hij geen contacten onderhield met militieleden (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 5-6). In zijn middel poneert verzoeker dat de religieuze strekkingen vroeger harmonieus samenleefden en dat hij thans niet elke sjiit als een dreigend gevaar beschouwt, maar dit betoog staat haaks op de door hem geuite vrees.

2.5.3.6. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zich niet beperkt tot een aantal meer algemene vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van verzoekers voorgehouden recente verblijf in Baquba en van zijn voorgehouden profiel, maar tevens een aantal ongerijmdheden aanstipt in de verklaringen van verzoeker over de concrete vervolgingsfeiten. De motivering van de bestreden beslissing moet als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. X).

2.5.3.7. Zoals door de commissaris-generaal wordt aangehaald, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn broer O. begin juni 2015 werd ontvoerd door militieleden en zou worden vrijgelaten na betaling van 40 miljoen dinar losgeld (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, 15 februari 2016, vraag 5). Later stelde verzoeker het geëiste bedrag bij naar 30 à 35 miljoen dinar en stelde hij dat 18 miljoen dinar werd betaald (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 9). Bovendien stelde verzoeker eerst dat er naar aanleiding van de ontvoering geen klacht werd neergelegd bij de politie omdat *“er (...) geen rechtvaardigheid (is)”* en de politiedirecteur zelf deel uitmaakt van de milities (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 12 december 2016, p. 11-12). Nadien verklaarde verzoeker dat zijn vader en zijn broer bij de politie een klacht indienden bij het politiekantoor *Al Sharqi*, dat de politie hen op de hoogte ging houden indien er een vordering was en dat er waarschijnlijk een akte of document werd meegegeven (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 8). Deze uiteenlopende verklaringen over de gebeurtenis, die volgens verzoeker de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Irak, ondermijnen in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Ook zijn verklaringen over de omstandigheden van de arrestatie waaraan hijzelf beweert te zijn onderworpen, blijken evenmin consistent. Zo stelde verzoeker initieel dat hij 10 dagen in de cel zat (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, 15 februari 2016, vraag 1), tijdens zijn eerste interview stelde hij dat hij een periode van 10-15 dagen werd vastgehouden en later dat hij 30 dagen in de gevangenis verbleef (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 24 april 2017, p. 4). Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat een fonetische materiële misslag aan de basis zou liggen van deze tegenstrijdige verklaringen. Opvallend is ook dat er op het ogenblik van zijn vertrek uit Irak blijkbaar geen indicatie bestond dat hij persoonlijk werd gezocht of vervolgd (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 12 december 2016, p. 12).

2.5.3.8. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde stukken (AD, stuk 16, Documenten) niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Zoals gezegd hebben de identiteitsdocumenten betrekking op persoonsgegevens die niet ter discussie staan, maar zijn zij niet bij machte om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk in Diyala verbleef op het moment dat de voorgehouden vervolgingsfeiten zich voordeden. De overlijdensakte van zijn broer en het formulier betreffende de lijkschouwing (documenten 8 en 14) tonen niet aan dat verzoekers broer zou zijn overleden in de omstandigheden die door verzoeker werden geschetst. Aan zijn verzoekschrift heeft verzoeker geen documenten toegevoegd die betrekking hebben op de beweerde vervolging door de sjiitische milities. Bij zijn aanvullende nota voegde verzoeker een foto van een graf toe van zijn broer O., maar dit kan evenmin gelden als bewijs van het voorgehouden asielrelaas.

2.5.3.9. Op grond van het geheel van zijn vaststellingen, die door verzoeker niet worden weerlegd, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat verzoekers verklaringen in hun geheel en het specifieke relaas over de voorgehouden vervolging door de sjiitische milities in het bijzonder een weinig geloofwaardig karakter vertonen. Bijgevolg komt de voorgehouden vrees voor vervolging door de sjiitische milities ongegrond voor en komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, steunt de bestreden beslissing op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is op dit punt ongegrond.

2.5.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5.4.1. Zoals hierboven uiteengezet, kan verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten, niet als vluchteling worden erkend. Bijgevolg kan verzoeker zich evenmin steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker in dit verband de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.4.2. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.4.3. Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker onvoldoende duidelijkheid verschaft over de plaats waar hij vóór en ná zijn vertrek naar Turkije in juli 2014 zou hebben verbleven. Het wordt verzoeker hoofdzakelijk verweten dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij na de zomer van 2014 nog effectief aanwezig was in Diyala, zodat, zo stelt de commissaris-generaal, geen verband met zijn persoon aannemelijk wordt gemaakt en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.5.4.4. Ter terechtzitting bevestigt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal dat in beginsel de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt toegekend aan personen die afkomstig zijn uit Diyala omdat de mate van het willekeurig geweld aldaar dermate hoog is dat *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken (...) gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30). Het bestaan van een dergelijke uitzonderlijke situatie wordt bijkomend ondersteund door het rapport dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift werd gevoegd, met name de *Topical Note* betreffende de veiligheidssituatie in Diyala van ‘Landinfo’ (NOR) en de bijhorende persberichten (Verzoekschrift, bijlagen 9-14). De vertegenwoordiger van de commissaris-generaal benadrukt hierbij dat niet betwist wordt dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Diyala en dat hij aldaar familie heeft (zie ook: bestreden beslissing, p. 3), maar dat er in casu geen duidelijkheid bestaat over de vraag waar verzoeker precies heeft verbleven vanaf medio 2014.

2.5.4.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU mag verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt echter niet in dat de verzoeker het bewijs moet leveren *“rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

2.5.4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een paspoort, een identiteitskaart en een rijbewijs had aangebracht, waaruit blijkt dat hij in Diyala geregistreerd stond. Verzoeker legde tevens een kieskaart en een ontheemdenbadge neer en een rantsoenkaart en een woonstkaart van zijn vader (AD, stuk 16, Documenten, paspoort, IDkaart, rijbewijs, nationaliteitsbewijs, oud paspoort, kieskaart, ontheemdenbadge (...), woonstkaart en rantsoenkaart vader). Aan zijn verzoekschrift voegde verzoeker een resem stukken

toe die betrekking hebben op zijn verblijf in Diyala tussen 2010 en maart 2015 (verkoop van zijn wagen). (Verzoekschrift, bijlagen 3-7). In een aanvullende nota maakt verzoeker nog bijkomende stukken over (Aanvullende nota, stukken 15-21) waaronder een woonattest waaruit zou blijken dat hij tot 18 juni 2015 in Baquba zou hebben verbleven (Aanvullende nota, stuk 19, woonattest).

2.5.4.7. In zijn middel oppert verzoeker dat hij zoveel mogelijk heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker hamert erop dat hij – op een periode van verblijf in Syrië en Turkije na - steeds in Baquba heeft verbleven en dat hij de bewijsstukken dienaangaande heeft neergelegd.

2.5.4.8. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker een aantal belangrijke incidenten in het kader van het sektarisch geweld chronologisch onjuist situeert ten opzichte van zijn vertrek naar Turkije. Tevens wordt aangestipt dat het verwonderlijk is dat verzoeker eind augustus 2014 vanuit Turkije zou zijn teruggekeerd naar Baquba, omdat het sektarisch geweld in die periode in alle hevigheid woedde. Verzoeker vermeldde nochtans de aanslagen op de Sariyah moskee, op het Zahawi café en op het dorp Huwaider, maar deze elementen kunnen volgens de commissaris-generaal de ongeloofwaardigheid van verzoekers recente verblijf in Baquba niet herstellen. De commissaris-generaal wijst er ook op dat de *“neergelegde documenten (Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, de kopie van uw oude paspoort, uw kieskaart en ontheemdenbadge), (niet) kunnen volstaan om deze beslissing te wijzigen. Zoals vermeld dateren uw identiteitsdocumenten allen van voor 5 mei 2014”*.

2.5.4.9. Uit de stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit Baquba en er wellicht tot midden 2014 heeft verbleven. Uit de gehoorverslagen blijkt dan weer dat verzoeker het bijzonder moeilijk heeft om een aantal belangrijke gebeurtenissen in Baquba/Diyala correct in de tijd te situeren.

Op grond van de neergelegde stukken en zijn verklaringen kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat verzoeker zich niet zou hebben gekweten van zijn medewerkingsplicht. Wel kan het vermoeden ontstaan, zoals ook geuit in de bestreden beslissing, dat verzoeker gedurende een bepaalde periode, met name tussen midden 2014 en zijn (definitieve) vertrek uit Irak in augustus 2015, naast een kortstondig verblijf in Turkije, tijdelijk elders in Irak heeft verbleven. Dit vermoeden kan *in casu* niet volstaan als motief om aan verzoeker de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet te ontfangen. Gelet op de heersende situatie van onveiligheid in Diyala, die ter terechtzitting wordt bevestigd door de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal, zou dan uit de beslissing moeten blijken dat redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in een deel van zijn land van herkomst vestigt waar hij, rekening houdend met de algemene situatie en zijn persoonlijke omstandigheden, geen reëel risico loopt op ernstige schade, waar hij toegang toe heeft en waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen (*cf.* artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet).

De beslissing werd niet afdoende gemotiveerd wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gezien zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal betreffende de vluchtelingenstatus. Er kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Er dringt zich echter wel een hervorming op van de bestreden beslissing wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofdte van verzoeker sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN